

За патриаршеското посещение в Москва

на стр. 2 и 8

• Физическата и нравствената нееднородност - оправдани ли са евюениските абортти стр. 3

• Изображения на св. Георги Софийски Нови стр. 4

• За нетемнито на св. мощи стр. 5

• „Божборчеството“ на Иов стр. 6

• За тъй наречения „сладък хляб от Хилендар“ стр. 7

Св. мчк Георги Софийски Нови

490 години от кончината му (11 февруари 1515 г.)

Навършват се 490 години от кончината на светеца Георги Нови Софийски. Тази годишнина ни кара да си припомним не само новобългарически поглед, но и погледът на още дълга софийска светлина, което тогава име. Какъв те да присъстват в църковния каменар, често поради незнание или небрежност или смесване в неопределен образ на „св. Георги Софийски“, без да знаем кой от припнатата имаме предвид. Това означава, че не познаваме достатъчно истината и погледите им, че не им отправяме погребаваша почит. Има ли някъде храм, посветен на таяната памет? Коко са иконите изобразени на св. Георги Стари или св. Георги Нови?

Бог да е прославен в чудеса и угодности си светеца Велики в Царството, но знаяме от църковния прослав-ба записи от нас. Ако четемте по достоянието „небесните жители, които никога са ни били сарафани“ (за да може наистина „тамоу зарад да се похвалят с вас процвата“) и шимоване таяното дръвнесто застъпничество пред Господа, ще имаме по-голяма надежда да станем откопани тамоу сарафани - този път в небесна Град.

Св. Георги Софийски

Степанос от Димитър Зограф, Рилски манастир

Троицата едноименни софийски новомъченици

I. Св. мъченик Георги Софийски Стари

Според житията, очевидци на събитията, бадният мъченик Георги бил военен, дори носил на престожен орден, хубавец на вид. На 30-годишна възраст отишъл в Париж от „тъй наречения град София“. Поплазал сред търговци, купувал Господа, и „любован цял от гнева и жалост“ заветил християнска вяра. Отведен при управителя, той публично съобщил вярването в Мохамед и отказал да приеме исляма. Разречната търпа го бичувала по път към тъмнатата. На следващия ден, радостен и весел като че ли отиваше да ставя цар“ той се изпирвал пред съда. Предлагат му дарове, но той се отказва от тях „за да живее вечно в Христовото царство“. Управителят отсъжда да бъде бичван, но търпата мека да бъде изгорен. И „този дурноен аристократ отиде към големия огън“, окован във вериги, сложен в кош и заробен в пламъците, а вързу него трупове на животни. Никой го пробожда с копие в корема. И горещи работи от пет часа на ден [= 11 ч.] та до раздизелване на следващата зора... и когато търлото на мъченика стана на прах... равна го по въздуха. „През нощта се явява светлина като слънце и в изматан от случките хора“, а светлици и началници на областта“. Отговаря те се явява ту като фалк, ту като светилник, ту като звезда, които стои известно време над побното миво. Това се случило на Велики вторник през Странната седмица, на 28 февруари 1437 г., 15 индиктион, при царуването на Иван Палеолог и Цариградския патриарх Йосиф.

На стр. 4

Последните времена, документите за самоличност, числото

Дети, последно време е. И както стие същият, че иде отпозристи, и сега се е понашия, от много отпозристи: от много отпозристи, че е последно време.

(1 Иован 2:18)

Пак и пак злодее се възвнуват от познатите за „последните времена“. След като очакваният от мизаня край на света през 2000 г. не настъпва, сега вниманието е насочено предимно към темата за новите документи за самоличност и „животен“. Въпросът е: дали това не са последните времена?

Всъщност неотонна истина е, че всички ние живеем в последните време-

на. Всеки от нас живее в последните времена на своя собствена живот - единственост, а кой разполага. И никой не знае колко ще продължи неговите собствени „последни времена“. Съвсем сигурно е обаче, че няма да са много продължителни. Няма да са изключителни, няма да са всекога, а най-много няколко десетилетия. „Днище на живота“ е единствено, което може да е още тази нощ. „Но аз му рече: бевнико, ноше се ти поканат дивината“ (Лука 12:20) и не е ли безумство вестити от нас, които би бил съвсем „сигурен“, че нонес това няма да се случи на него?

Ако наистина се страву-

ваме от последните времена, то добре правим, защото още от раждането си ние живеем в тях и това е естествено състояние на човека. Такава страх без друго е част от ония „страх Господен“, който е „начало на мъдростта“ (Пр. 110:10).

Всеки от нас е сигурен, че живея за пръв и единствен път своите първи и последни времена и че е изпънен ден и час. Бог ще поиска душата му и тя ще се изпирва при Божия съд. И този съд ще е толкова по-страшен, колкото по-отстрани са престъпленията ни пред Бога.

Но изходът от този съд е най-голямата степен зависи от самите нас. Бог е най-праведният Съдия, но Той не е прокурор и обвинител.

На стр. 7

Св. Симеон Нови Богослов

Първородният грях и падналата природа

И все още човешката е изпитана пред застрашаваната сила на природата, която съществено отрича безплътността на христологията. Първородният грях е първоизточникът за дисторсионата, настъпила във възмодобителната мисъл: първоид в човек. Замисъл възмодобителната мисъл зарочена в съзнанието не съществува на все по-голямата средина за овладяване на природните стихии, а е възстановяване на логичната Божия образ в човешка и стравежната мисъл: добротата.

Но тъй като Бог е дал на първочуждените заповеди и им позволи сам да се държат от дървото на познанието, а не възврати, а Адам преразвали Божия заповед, понеже не повярвал на думите на Твореца Владика. Който казал: а който две окувите от него, без друго ще умреш, но като съчет за по-верни думите на Твореца Владика, който казал: не, няма да умреш, но в деня, в който окувите от тях... ще видите тялото божие, знаящи добротата, а то, че не би да си да от дърво-

то, от което ти забравих да видиш? - Но Адам не поиска да каже „Съзнанието“, а каза: точно обречен от това и поставил за виновник на своето престъпление Божия, който създаде нещото: добро, казвайки: Мъжестина, който ти даде Ти - няма ми даде от дървото, и аз доде; а след него и тя желязката винага върже умреть и те изключи не пожелае да се разкаят и падащата на грешника, да не каже себе си грех, и скръта, и като същи смониовни листа, се прелесал, за да прикрие срамността си. Затова, когато Бог извикал към него: Адам, де си, отговорил: „Чух гласа Ти, и като видях, че съм гол, ме доухравах и скрътах се“. Призовавайки го към покаяние, Бог му рече: кой ти каза, че си гол? Да не би да си да от дърво-

На стр. 6

ХРОНИКА

Патриаршеско посещение в Москва

От 20 до 23 януари българска епархия делегация на чело с Негово Светейшество Българският патриарх и Софийският митрополит Максим бе на официално посещение в Москва по повод връчването на премията на Международния обръщен фонд „Единство на православните народи“, чийто лауреат за 2004 г. е патриарх Максим. В състав на официалната делегация на БНЦ бяха Варненският и Великопреславският митрополит Кирил, Русенският митрополит Неофит, Зеноскинец св. Николай, викарий на Софийския митрополит, г-жа Елисавета Малецова, ръководител на представителството на фонда за България, г-н Иван Ж. Димитров, директор на Дирекция „Вероизповедания“ към МС.

Патриарх Максим и членовете на официалната делегация отпътуваха на 20 януари от аеропорта „София“, влето където се присъединява депутата, представител на фонда и на деловите среди, журналисти. След изпращане бяха високопреспавени: Славянославският митрополит Йоаниски, посланикът на Руската федерация в София г-н Потанов, главният секретар на Св. Синод архим. Наум, протоиерей на Софийската митрополия архим. Ион, духовници от София.

На летене „Перметево“ официалната делегация бе посрещната от високопреспавени митрополити Смоленски и Калининградски Кирил, председател на Отдела за външни църковни връзки (ОВИС), в Калужки и Боровски Климент, управител на делата на Московската патриаршия, Евровески св. Марк, зам.-председател на ОВБС към МП, г-н Илиян Василев, посланик на Р. България в Русия, архим. Игнатий, председател на Българското църковно общество в Москва, и други духовници. След кратки изявления за медите делегацията на БНЦ се отпрати за хотел „Даниловски“, където бяха посрещнати от Негово Светейшество Московския и на цяла Русия патриарх

Официално посещение на Българския патриарх Максим и Руския патриарх Алексий II в село Даниловски комплекс

Алексий II с придружавачо го духовни лидери. Последва топла дружеска среща между Предстоятелите на двете славянски поместни православни църкви.

На 21 януари стърпна Българският патриарх Максим посвети Подворieto на Българската православна църква в Москва – храм „Успение на Пресвета Богородица“, намиращ се на ул. „Генерал“ № 29. Там Предстоятелите на БНЦ отслужиха свята Литургия в съслужение с Варненски и Великопреславски митроп. Кирил, Русенски митроп. Неофит, Зеноскинец св. Николай, Евровески св. Марк и архим. Игнатий, както и архим. Антоний и архим. Захей, представители на Сръбската и на Американската православна църква при Московския и на цяла Русия патриарх. Храмът бе изпълнен с богомолни ражди, мелуко като и много български жители в Москва. След богослужението архим. Игнатий поднесе кратко приветствие. Патриарх Максим сърдечно благодари за съвместната молитва и благослови присъстващите. На патриарх Максим и придружавачите го архиепископи бяха подарени от името на клера и норманите икони на светец Швертвин старостроител император Николай II и семейството му. В своето обращение към богомолците патриархът каза: „Духовен втори изгнание на нашите сърца под своитегата на този блаженен храм, посветен на Успението на Богородица Майка, – Подворieto на Българската патриаршия в Москва.“

На стр. 8

ХРОНИКА

Честна паметта на св. Максим Изповедник

На 21 януари Църквата ни чества паметта на св. Максим Изповедник, небесния закрилник на Негово Светейшество Българския патриарх Максим, и на паметта на св. мчк Неофит.

За да отпразнува св. Литургия и отпразнува паметта на св. Максим Изповедник и на св. мчк Неофит, в София се състояха честванията на св. Максим Изповедник, небесния закрилник на Негово Светейшество Българския патриарх Максим, и на паметта на св. мчк Неофит. За да отпразнува св. Литургия и отпразнува паметта на св. Максим Изповедник и на св. мчк Неофит, в София се състояха честванията на св. Максим Изповедник, небесния закрилник на Негово Светейшество Българския патриарх Максим, и на паметта на св. мчк Неофит. За да отпразнува св. Литургия и отпразнува паметта на св. Максим Изповедник и на св. мчк Неофит, в София се състояха честванията на св. Максим Изповедник, небесния закрилник на Негово Светейшество Българския патриарх Максим, и на паметта на св. мчк Неофит.

Митрополит Иларион по време на благодарствения молебен в храм „Св. Невла“

В своето прочуто слово за празника митр. Иларион говори за примера на св. Максим, твърд изповедник на вярата, а за живота и ревностното служение на патриарх Максим за благото на родната ни Православна църква.

Слово на Негово Светейшество Руския патриарх Алексий II

Ваше Светейшество, възлюбени в Господа Братя и Служители, Светейшият Български патриарх Максим!

Ваше Превъзходителство, г-н Президент на Евротонската Република Арнолд Роулет, г-н Вицепрезидент и Пресовестник! Всестенни отци! Скъпи братя и сестри!

Благодарим на Господ, че ви сподоби още веднъж да се съберем в Неговото име и Му присъединим сърцата на това свето място, в храма, който се явява свидетел на всички важни събития от историята на Руската църква и държавата. Тук почиват светите могови на прославените първоприсвици на Руската православна църква. Сред тях светители Филит, мъжествено изобличаващ на неправдата, който на преславията невинни. Сред тях е също светителят Кирилий, митрополит Калужски и Московски и на цяла Русия, който дойде при нас от България и остана дълбока следа в нашата история. А пред престола Господен днес е нас предстои и настоятели Тройверхий на Българската православна църква в неиня архиепископ. Затова днешната Богоречна свята литургия ни достига особено топло радостно чувство: народът на България и лично към Вас. Тези чужди храмин към Вас, което от времето на Вашето служение, е като имаме много общи неща. Нас ни обединяват общото наследство на православната вя-

ра и общите светии, като започнем с първоучителят, на всички времена равнопочитаните Кирил и Методи. Обединяват ни и същите исторически пътища и тези световни връзки. Началото е поставено от първите архиепископи на България, преславяно и бъдещото кръщение на Русия. Известията за българския народ бележеват от отрано в сърцето на руския народ. Най-добрите синове на нашето Отечество са отделили своя живот за свободата и независимостта на България. Днес, намирайки се в главния храм на Руската православна църква, ни привляко да отбележим, че главният храм на Българската православна църква в Москва е руски светей – светиа благодарствена икона Александър Свещенос.

Божие благословение отколешните връзки между нашите народи укрепват и стават все по-плътни и силни, което, както казва в посланията му светира „еже в любви и соединении неразлучнаго единства единне с оубома силна укрепването на междуправославната в духовна и гражданска и сестри връзка, на противостоенето, основано на корист и всеобщия интерес на православнох народех, и единство единства, живейте в мир и бое на любовта и на мира – Бог е благ е вас“ (2 Кор. 13:11).

Изминалата година бе историческия дренни светии са положени могови на един велик българин, радете за укрепление отношенията между нашите православни славянски народи и църкви – Киевския, а по-късно Московския и на цяла Русия светлей Кирилий от Търново (1376-1404) г. Св. Кирилий допринесе делото на Русия, а именно: че Христовата, негово чето учение и богослужение. Според делото той е бил изпълнен с вяроуване и милдрие и разум, много книжовен и твърд духовен“.

Тук на 23 януари 1877 г. Московският митрополит Александър Николовски свещил Руския благославия и отправил кратко, но дълбокоосъществено слово за император Александър Николовски преди змиваващото му за послоните действия в защита на православнох народех и в защита на Руския императорско гостуване на Руската православна църква през тези дни и удостоиваващо на православния Международния обръщен фонд „Единство на православните народи“.

Съветите на св. Максим Изповедник, които на св. Филит Московски, чийто памет правуваме днес, да се укрепим в православията и в единството на нашите църкви и народи всюгда да се стремят към единство на двете кръга връзки на нашата църква и на св. Амлин.

За много и блага година, Ваше Светейшество!

И днес си ни нужни молитви на св. Максим Изповедник, на св. Филит Московски, чийто памет правуваме днес, да се укрепим в православията и в единството на нашите църкви и народи всюгда да се стремят към единство на двете кръга връзки на нашата църква и на св. Амлин.

За много и блага година, Ваше Светейшество!

От света

България

Троицата едноименни софийски новомъченици

От стр. 1

II. Св. мъченик Георги Софийски Нови

Ако следваме хронологията, вторият софийски мъченик, изречан на 1 февруари 1515 г. в София, е Георги Нови (Софийски, Кратовски). Неговият живот и страдания, описани прочувствено от софийския пререзист Леоно, са запазени в относително малък преглед (дасета известна около 15), разпространена в големите панаши на Света Гора, София и Белград. Повечето автори са на мнение, че *Житието*, както и *Службата* в чест на мъченика са съставени много скоро след неговата смърт, именно на 1516 или 1517 г., и са съхранени в своята отпласа на скорошно събитие.

Св. Георги Нови Софийски.
Стенпис от
Печка патриаршия, 1561 г.

цените книги, а след това в Латинския завет. След смъртта на родителите си отива в София, където живее при свещеник, останал негов духовен баща до края на дните му. Красота и гинотност на ювелира не остават незабравени от турците, които ги искат и вкарват във да го превлекат към своята религия. След като турците в заведен пред съда и та с учудава болоскуса нечестно зашастава християнската вяра. Бътминацията свещеникът го похвърля с тежките на пълен мръсник Стефан и Стефан Нови, но младшеят се „бои от огъня“ и моли духовника да го отукуи „за да покосише оше в път“.

Съдната предлагана на мъченика, ако го послуша, да го направи втори наследник след оца си. Оца отказва на Георги нарочно отка младият християн да бъде изречен и полета му „равзата по въздуха“. Мъченикът в отговор при кладата „близо до „Света София“, три пъти възвръща в ваден от път. Печка, обрчат на кот, правни

Св. Георги Нови Софийски. Стенпис
на галерията църква на Холандския
манастир, 1803 г.

открива тълкуване, принасят го първо в църквата на пререзист Леоно, а след това в соборната църква „Св. Мариин“, където се избира свещенник и другите християни“. Това става на 1 февруари 7023 (=1515) г., тридесет година от царуването на султан Селим и при софийския митрополит Панкратий, които мъченици е само на 18 години.

III. Св. мъченик Георги Софийски Най-нови

Третият софийски мъченик — мъченикът Георги и аптека „Най-новият“ или „Новиш“ предизвика разногласия сред изследователите относно датата на неговия живот и неговата смърт. Според някои от оца си св. Георги от Криво Поучаватия минават в Босна, където по време на отпласа на отпласа поизлага живота на забележително българско животно по този отпласан мъченик, но в действителност не е съществувал, защото категоричните данни на Матей Граматик в неговото *Житие на св. Николая Софийски*, зазнач мъченичеството в София на 17 май 1555 г., както и съставената навкор след това от негов известни никонски „Беседа вкрата похвалява св. светец и много добродетелен мъченица пострадава от турците в Сардкийския град наречен София“.

В тази похвалява съвочение трима софийски новомъченици — Георги Нови, Георги Новията и Николай Нови. В негов се възвзват духовните подвизи на св. Георги Нови и на „самоименния нему Георги“, „което време Новешки“, „дароступния пак“, който погърва неверниците и се окупва „с бесчестен венчу“.

В тази част на житието, където авторът му Матей Граматик описва възторжено „прелестяния и достоятели град София“, за чето слава са догрознили и неговото житие, като вярната похвалява и адриеманата на първия светец, който некога са ни бил съграждани“, той нарежда след тях св. Георги, добродиец в Латинския завет, както и „ангелска адриеманата и адриеманата на първия светец“. Георги. Негова роля е самият този „ангелска адриеманата“, но си навлича неиманата на измитаният зароди красота на своя мъжествен образ. “То го приуказват да се отпаса от Христа, но той отказва и заради това помна „любост с тояги, лотни рами, мяхи, обкови и затвор... и старата севашт житие, който некотога са ни бил съграждани“, той нарежда след тях св. Георги, добродиец в Латинския завет, както и „ангелска адриеманата и адриеманата на първия светец“. Георги. Негова роля е самият този „ангелска адриеманата“, но си навлича неиманата на измитаният зароди красота на своя мъжествен образ. “То го приуказват да се отпаса от Христа, но той отказва и заради

тава помна „любост с тояги, лотни рами, мяхи, обкови и затвор... и старата севашт житие, който некотога са ни бил съграждани“, той нарежда след тях св. Георги, добродиец в Латинския завет, както и „ангелска адриеманата и адриеманата на първия светец“. Георги. Негова роля е самият този „ангелска адриеманата“, но си навлича неиманата на измитаният зароди красота на своя мъжествен образ. “То го приуказват да се отпаса от Христа, но той отказва и заради това помна „любост с тояги, лотни рами, мяхи, обкови и затвор... и старата севашт житие, който некотога са ни бил съграждани“, той нарежда след тях св. Георги, добродиец в Латинския завет, както и „ангелска адриеманата и адриеманата на първия светец“. Георги. Негова роля е самият този „ангелска адриеманата“, но си навлича неиманата на измитаният зароди красота на своя мъжествен образ. “То го приуказват да се отпаса от Христа, но той отказва и заради това помна „любост с тояги, лотни рами, мяхи, обкови и затвор... и старата севашт житие, който некотога са ни бил съграждани“, той нарежда след тях св. Георги, добродиец в Латинския завет, както и „ангелска адриеманата и адриеманата на първия светец“. Георги. Негова роля е самият този „ангелска адриеманата“, но си навлича неиманата на измитаният зароди красота на своя мъжествен образ. “То го приуказват да се отпаса от Христа, но той отказва и заради

Св. Георги Нови Софийски. Стенпис
от Димитър Мелкон,
834 г.

тава помна „любост с тояги, лотни рами, мяхи, обкови и затвор... и старата севашт житие, който некотога са ни бил съграждани“, той нарежда след тях св. Георги, добродиец в Латинския завет, както и „ангелска адриеманата и адриеманата на първия светец“. Георги. Негова роля е самият този „ангелска адриеманата“, но си навлича неиманата на измитаният зароди красота на своя мъжествен образ. “То го приуказват да се отпаса от Христа, но той отказва и заради това помна „любост с тояги, лотни рами, мяхи, обкови и затвор... и старата севашт житие, който некотога са ни бил съграждани“, той нарежда след тях св. Георги, добродиец в Латинския завет, както и „ангелска адриеманата и адриеманата на първия светец“. Георги. Негова роля е самият този „ангелска адриеманата“, но си навлича неиманата на измитаният зароди красота на своя мъжествен образ. “То го приуказват да се отпаса от Христа, но той отказва и заради

тава помна „любост с тояги, лотни рами, мяхи, обкови и затвор... и старата севашт житие, който некотога са ни бил съграждани“, той нарежда след тях св. Георги, добродиец в Латинския завет, както и „ангелска адриеманата и адриеманата на първия светец“. Георги. Негова роля е самият този „ангелска адриеманата“, но си навлича неиманата на измитаният зароди красота на своя мъжествен образ. “То го приуказват да се отпаса от Христа, но той отказва и заради

Изображения на

св. Георги Софийски Нови

Доскоро за най-старото изображение на св. Георги Софийски се приемаша стенописът в излюбоващата къща „Молокостенска“ в София, изречан на 15 май 1514 г. от оца си св. Георги от Криво Поучаватия минават в Босна, където по време на отпласа на отпласа поизлага живота на забележително българско животно по този отпласан мъченик, но в действителност не е съществувал, защото категоричните данни на Матей Граматик в неговото *Житие на св. Николая Софийски*, зазнач мъченичеството в София на 17 май 1555 г., както и съставената навкор след това от негов известни никонски „Беседа вкрата похвалява св. светец и много добродетелен мъченица пострадава от турците в Сардкийския град наречен София“.

Сега за най-ранното изображение на св. Георги Нови се приема това на наоса на църквата „Св. Николай в Толпийският манастир, Димитровски (Сърбия) от 1538 г. Впечатлива фигура на мъченика с крака в десната ръка и традиционното косно погърва Апокалиптика тук, но различията не дават възможност за реконструкция на традиционния образ на мъченика. Подобно изображение, открито в медальон от наоса на църквата „Св. Димитър“ в П. Палишица (България), изписана

около 1968/9 г. в сепаратна (1588 г.) в един доказателство за относително новост и е с етикет на църковен разпространение на култа към Георги Нови и първия мъченик в широк географски ареал. Чертата на новия иконографски тип срещаме и в някои по-ранни иконографски типове на св. Георги, представен в права фигура разпръснати до княз Лазар, в една православна (1588 г.) от оца си св. Георги от Криво Поучаватия минават в Босна, където по време на отпласа на отпласа поизлага живота на забележително българско животно по този отпласан мъченик, но в действителност не е съществувал, защото категоричните данни на Матей Граматик в неговото *Житие на св. Николая Софийски*, зазнач мъченичеството в София на 17 май 1555 г., както и съставената навкор след това от негов известни никонски „Беседа вкрата похвалява св. светец и много добродетелен мъченица пострадава от турците в Сардкийския град наречен София“.

Тази иконографски типове стана типичен за србските паметици и се срещаме в много по-ранни иконографски типове. За разлика от новия типове, изписани във вратата поизлага живота на XVII и началото на XVIII в. манастира „Св. Никола“ в Источна Босна (1607/8 г.), в един доказателство за относително новост и е с етикет на църковен разпространение на култа към Георги Нови и първия мъченик в широк географски ареал. Чертата на новия иконографски тип срещаме и в някои по-ранни иконографски типове на св. Георги, представен в права фигура разпръснати до княз Лазар, в една православна (1588 г.) от оца си св. Георги от Криво Поучаватия минават в Босна, където по време на отпласа на отпласа поизлага живота на забележително българско животно по този отпласан мъченик, но в действителност не е съществувал, защото категоричните данни на Матей Граматик в неговото *Житие на св. Николая Софийски*, зазнач мъченичеството в София на 17 май 1555 г., както и съставената навкор след това от негов известни никонски „Беседа вкрата похвалява св. светец и много добродетелен мъченица пострадава от турците в Сардкийския град наречен София“.

Най-голям брой изображения на св. Георги Софийски са открити в района на територията на обхва

Страницата е подготвена по илюстрации на
Костандина ПАСКАЛЕВА

Първородният грях или...

От стр. 1

Ако не беше тази причина, би трябвало да го прокляне, тъй като Адамовото престъпление било извършено вътре в него. Но Бог не сторил това, а проклет само падлата останала земя, която също била изгнана и сама раждала венци, та Адам да може да работи, а не да се наслаждава уморителни трудове и пот. *Прочетете дн в 2ма глава първата глава, 6-а глава в 1а глава, 2а глава в 1а глава, 3а глава в 1а глава, 4а глава в 1а глава, 5а глава в 1а глава, 6а глава в 1а глава, 7а глава в 1а глава, 8а глава в 1а глава, 9а глава в 1а глава, 10а глава в 1а глава, 11а глава в 1а глава, 12а глава в 1а глава, 13а глава в 1а глава, 14а глава в 1а глава, 15а глава в 1а глава, 16а глава в 1а глава, 17а глава в 1а глава, 18а глава в 1а глава, 19а глава в 1а глава, 20а глава в 1а глава, 21а глава в 1а глава, 22а глава в 1а глава, 23а глава в 1а глава, 24а глава в 1а глава, 25а глава в 1а глава, 26а глава в 1а глава, 27а глава в 1а глава, 28а глава в 1а глава, 29а глава в 1а глава, 30а глава в 1а глава, 31а глава в 1а глава, 32а глава в 1а глава, 33а глава в 1а глава, 34а глава в 1а глава, 35а глава в 1а глава, 36а глава в 1а глава, 37а глава в 1а глава, 38а глава в 1а глава, 39а глава в 1а глава, 40а глава в 1а глава, 41а глава в 1а глава, 42а глава в 1а глава, 43а глава в 1а глава, 44а глава в 1а глава, 45а глава в 1а глава, 46а глава в 1а глава, 47а глава в 1а глава, 48а глава в 1а глава, 49а глава в 1а глава, 50а глава в 1а глава, 51а глава в 1а глава, 52а глава в 1а глава, 53а глава в 1а глава, 54а глава в 1а глава, 55а глава в 1а глава, 56а глава в 1а глава, 57а глава в 1а глава, 58а глава в 1а глава, 59а глава в 1а глава, 60а глава в 1а глава, 61а глава в 1а глава, 62а глава в 1а глава, 63а глава в 1а глава, 64а глава в 1а глава, 65а глава в 1а глава, 66а глава в 1а глава, 67а глава в 1а глава, 68а глава в 1а глава, 69а глава в 1а глава, 70а глава в 1а глава, 71а глава в 1а глава, 72а глава в 1а глава, 73а глава в 1а глава, 74а глава в 1а глава, 75а глава в 1а глава, 76а глава в 1а глава, 77а глава в 1а глава, 78а глава в 1а глава, 79а глава в 1а глава, 80а глава в 1а глава, 81а глава в 1а глава, 82а глава в 1а глава, 83а глава в 1а глава, 84а глава в 1а глава, 85а глава в 1а глава, 86а глава в 1а глава, 87а глава в 1а глава, 88а глава в 1а глава, 89а глава в 1а глава, 90а глава в 1а глава, 91а глава в 1а глава, 92а глава в 1а глава, 93а глава в 1а глава, 94а глава в 1а глава, 95а глава в 1а глава, 96а глава в 1а глава, 97а глава в 1а глава, 98а глава в 1а глава, 99а глава в 1а глава, 100а глава в 1а глава.*

И тъй това, което станало тленно и смъртно поради престъплението на първородния грях, са не само земята, но и тялото и да живееш на тленна земя, и да се храни с тленна храна; поевне изпитаваш от трудности живот и обитания (самоприятен) хранителен режим, поевне изпитаваш от трудности живота, която Твоя дарува и предпазва от вредата му, то справедливо би могло да се оброта в жертва и труд и с пот на челото и по такъв начин да получава от нея малко по малко храна като от изключително добрата земя. Висшата как тогава земата престава престъпница, след като била прокълната и се лишава от първоначалната производствелност, в резултат на което плодотворе се раждат от нея само брзот от страна на човека, а не само земята, да бъде обработвана от него с пот и труд и така да му дава малкото, което произраства, за задоволяване на неговите потребности и за поддържане на живота, а ако не бъде обработвана, да се осмислява само чрез труда на човека. След това и всички същества, щом видиш, че е Адам и изгонен от рай, не искаш повече да се родиш в новото, престъпника; следователно не искаш да му свети, нито как тя му става и оставяш земната земя, която му е покаяние; извършете не искаш да дават вода и реките – да продължават течеванието си; въздухът мислел повече да не се движи, за да не се смъртоса Адам от вода; земята; и всички земни животни, щом видиш, че са изгонени от първата земя, помисли да не презрат и всички в същия час били готови да го нападнат; небето сякаш видяло че човекът да пада върху него и земята не искала повече да го носи. Не е това, който човекът да не се покаяние; човекът – както стори? Значи пред създанието на света, че Адам щал да престъпи законите му, и имайки за него предопределен нов живот и възмездие, който той щал да получи чрез новото, покаяние му, и имайки по силата на възмутното домогване на синовете на Свои Сии и син Бог – Той удържал всички тези твари със силата Си и в Своето зрябство и благодат не им позволил да се усетрят за своето поведение и да се възмездие да остане под негово подчинение, и ставайки тленно, да служи на тленна човешка, за което е създано, та когато човекът отново се обнови и стане духовно, нетленно и бесстрастно в цялото си същество, да му даде за на човек, за да му работи, се освободи от тази работа, да се обнови заедно с него и да стане нетленно и свято духовно. Вечно то неоследява Бог Е и предопределил пред създанието на света.

И тъй, когато всичко било установено от Бога, както казахме, Адам бил изгонен от рай, повалил, рошил дед и мърде; по падението си бил изгонен от земята, изгонен от дн от него. Хората от онова време, умирали от Адам и Ева за всичко случило се, помисли Адамовата падение и се възмисли на Бога и Го почитали като свой Владика. Затова Адам и Ева, след това Ева, била изгонена от земята и в Иисуса Христа, че Бог приел дар и жертва на Адел, а пренасяна на Каин не приел, а в Иисуса Христа видял това, се отгорчил под съвет, започнал да зависа на брат си Адел и го убил. Не след това Ева, била изгонена от земята, бил влет на небето (Еф. 5:24), като по-късно и Иисус бил влет на огнена колесница. С това Бог Адам да покаже, че ако след пригната, пригнана на Адел и над негоже автоматом, и след това Ева, била изгонена от земята, по четете по такъв начин Енос и Илия, Адамови потомци, които Му отозвали – с пренасяне на неба и дълъг живот, и като ги оскобили от смъртта и от постъпване в ада – то имаме ли толкова повече чуждо, да не се покаяние, самият възмезден Адам, ако той не беше престъпник дадената му запоед или пък да го помисля и да го остави да живее в рай, ако след престъплението той се беше покаял?

Така древните хора в продължение на много години се учили един от друг по предание и познавали своя Творец и Бог. Но после, когато се развинули и започнали да мислят да предат Твореца на своята слава, те познавали Бога и не познавали повече своя Творец, и започнали не само да се покланят на демони, но и обоготворяват тези глупави творения, които са изгонени от Бог, и не само да им служат. От това те станали на вока нечестива и с нечестивите си дела осекерили земята, въздуха, небето и всичко, което е под небото. Защото нито не осекерили и не правили нечестива и нечестива и нечестива степен така, както това, ако никой неволя да го боготвори и да му се кланя като на Бога, следва всичко. А когато някакъв злиото творение, биваши обоготворено, станало нечестно, и всички хора пронашли нечестива и нечестива степен в бедната на земята, тогава Божият Син и Бог създал на земята, за да възсъди човешка – толкова унижени, да оскобят нито него, умъртвени, и да го повика оброто от престелата и забудата.

„Богоборчеството“ на

Веднаги или злощастия събития в човешкия живот хората си съзнавали, че те са изгонени от Бог и в Гибнети в безстрахение. Но в таква случка трябвало да се запамтат дали човекът е изгонен от Бог и след това веднаги се приложило към Бога. Ако не измерже Божияте деля, Божия прощание и щастие, тогава биваши твърде далече в своя загуба, защото човешките действия за добро и зло. Какво можем да кажем за стапките Бесетия, които постоянно се припнат над земята и поддържат на изпитания жедния човешка същества, ако изложиме след от човешките повятия за добро и зло?

Отговор на тези въпроси и съмнения, които в умовете на хората се раждат, брзотуло на човешката самоувереност и самостоятелност, и съвременно на пренасянето на Иисуса Христа, Този е истината на един бунт срещу антропоцентризма, и отъждяването на Бога с човешките действия за добро и зло, който надмръзват рамките на надежди и поставя на изпитания личната свобода на човека. Това Нима Бог няма пътека от ни и гледа, какво гласа човек? Нима Неговите дни са като човешките дни, или гонимите Му са като на мък? (Еф. 10: 4-5).

Истината, която се намира в Иисуса Христа, е с потиснатото усещане за абсурд, се повлоти извършването на една корепция на Иисуса Христа, брзотуло да предстат и нагласи. Пространство на нагласата и отношението на Иисуса Христа, което не е волеен акт, т. е. не подлежи на съзнателно преразглеждане, защото при неговото съществуване, така изход с невъзможност. Този проблем за личността момент се осмислява една след друга, а именно през горчивата чаша на съменението в претияте и следвани до този момент представяйки съществуването на човешката самоувереност в света и Божия промисъл за творението. Една задача може да бъде поставена пред човека върнато сърце до обръщане към покаянието и молитвата.

За да се открият нечестивите негласи, на бабата на която той я пригнетил му се наложило да се оброта към Божия Тova, което отначало, е той чувстват восторженост от неговата система и като я поставя под съмнение, прави възможна преразглеждането на системата.

Имало от мъжеството бестия и от странната бестия, изтерган от западния свят, който се забравил най-близките си приятели, той се подава на врага и сякаш се откъсна срещу Бога. Но в действителност не е така, защото не е откъсна, деномично, защото не откърля Бог и не разкъща връзката с Него.

„Богоборчеството“ на Иов въздъсн в бунт срещу издигнатите в култ човешки идеи за Бога, но в очите на пригнетите му и в повноразностите читатели това изгледа като противопоставяне на Бога.

Откъсването на Иов е поредица от несъпазание на общията сярта в справедливостта на Бога, който се съзира в справедливия ред в света с придобитото познание за Бога.

Иов се откроява от Иисуса, защото в него предстатията заситат праведника. Нарушения са законите на

знане за света и да остане непознатата на своето знание за Бога. В това състояние грехът не се откъсва от знанието, т. е. със съзнателно избор, а отпаднаето от Бога. Това първата греха не само възмездие, но и съзнателно се неминуем при отсъствие на благодатта по Иов.

Иов се откроява на нарушението на „правдата“ от негово отношение към справедливостта, защото в него предстатията заситат праведника. Нарушения са законите на знане за света и да остане непознатата на своето знание за Бога. В това състояние грехът не се откъсва от знанието, т. е. със съзнателно избор, а отпаднаето от Бога. Това първата греха не само възмездие, но и съзнателно се неминуем при отсъствие на благодатта по Иов.

Иов се откроява на нарушението на „правдата“ от негово отношение към справедливостта, защото в него предстатията заситат праведника. Нарушения са законите на знане за света и да остане непознатата на своето знание за Бога. В това състояние грехът не се откъсва от знанието, т. е. със съзнателно избор, а отпаднаето от Бога. Това първата греха не само възмездие, но и съзнателно се неминуем при отсъствие на благодатта по Иов.

Иов се откроява на нарушението на „правдата“ от негово отношение към справедливостта, защото в него предстатията заситат праведника. Нарушения са законите на знане за света и да остане непознатата на своето знание за Бога. В това състояние грехът не се откъсва от знанието, т. е. със съзнателно избор, а отпаднаето от Бога. Това първата греха не само възмездие, но и съзнателно се неминуем при отсъствие на благодатта по Иов.

Мари ИВАНОВА

Патриаршее посещение в Москва

От стр. 2

Нашите сърца изпитват умаление от тези духовни изживявания в братско обединение, свидетелство на единството на светото Православие. Силата на тази духовна атмосфера блика и сърцата ни, навън отоволяващо насладно и ширината радостта и удовлетворението от осъществяването на Божиата воля да бъдем един в Христа (Йоан. 17:11). Живеем в сърдечна взаимност в братския дух. Обявяхме сме от тозилен и братство в Христа. Отново, както всякога сме посрещнати с трогателна сърдечност от страна на Негово Свещенство Алексий II, патриарх Московски и на цяла Русия, братия американци, боголюбивите патристи и благочестивите християни, за което изказваме сърдечна благодарност.

Много са примерите на братската любов между двете сестри-църкви – Българската и Руската. Един от примерите то е тох храм в мест на Божията Майка, четиридесетте години нас не са отпразнели горещи молитви от вървяващата народна и благочестивите руски духовници под предводителството на патриарха на Св. Синод на Българската православна църква.

Намъряхме се в този свят храм, ние отоволяваме с благодарност възторжение пред Божията иконостас, тъй лично проявление в световния подвиг на избериomo мюжество Божии удивления, с които Бог щедро се облябал благочестивите руски народ. Новим и преживяваме благословението и на нашите родни български светици и национални православни светици.

Патриарх Максим по време на божествено служение в Българското посолство

Възлюбени в Господа братя и сестри, Вселенско подражание отец-предтегителя, храниmoто духовенство и всички нас в всердостно благодарности за радужния принос в тозилен приветствие, в така силно и на духовните грижи, които свещенослужителите неуморно полагат в изпълнение на свои пасторски дълг. Мозитивно ни пожелаваме здраве, радост и още много духовни плодотворности от богатите запаси на нашите ривности старини. Амин. За много годии!

За малките сиомени на храма. Игнатий де подвизана воля на Христа Спасителя. На празничния обяд в хотел „Даниловски“, даден от Българското посолство в Москва, патриарх Максим получи поддръжане на дена на небесния си покровител.

В 15 часа същия ден Руският патриарх при Предтегителя на БИЦ и придружаващите го лица в Свето-Даниловския манастир – официална резиденция на Предтегителя на Руската православна църква. Пат-

риарх Алексий в обратното си към Предтегителя на БИЦ, каза: „Сърдечно приветствие Вас, Ваше Свещенство, и Вашите достоящия съгласията над стениите на тази древна обител. Радаме се да видим Ваше Свещенство сред нас. Ние – едни от най-сърдечните берители на светото Православие, благодарим Ви в добро време изпълняване тържественостите си служение. Приятно ни е да Ви приветстваме в Москва като гостите на храма на МД за БИЦ. Да изключително роза в укрепването на единството на православните народи“. Възраст за единството на православния свят лесно и безобно актуално. С удовлетворение изкаже да отбележим колко много с напредване за изпращането на риколка в БИЦ, в което и се състои Вашата особена заслуга, Ваше Свещенство.“

По-нататък патриарх Алексий каза, че Руската църква с внимание следя събитията в Българската Православна църква и винаги е готова да ѝ окаже всякаква поддръжка, защото ПРЦ е собствен опит е разбрала колко много може да бъде згодно, лично от разкозниците, особено ако те обединят своите сили. Патриарх Алексий даде за пример поддръжката, която оказва отзивчивост на брата митрополит Филарет на „митрополитите“ Пимен и Инокентий. Патриарх Алексий със задоволство отбеляза, че факта, че светските власти в България оказват активна поддръжка на каноничната БИЦ. След това благодарил за неизменно радужния процес, който са имали руските първоначални делегации в България по повод 90-годишнината на патриарх Максим, 80-годишнината на Патриаршката катедрала, 90-годишнината на Подворето на РПЦ в София. В ода на срещата бе заснет и темата за председателства Велик Синод на Игнатичите Православни Църкви, както и възможността за свидетелство за Истината на Православие то пред секуларизиращата се Европа.

След срещата двамата патриарси дадоха съвместна пресконференция.

От 18 часа на 21 януари в залата за църковни събори при храм „Христос Спасител“ се състоя официалната церемония по връчването на грамотите. За тържествеността на тази и Българската делегация начело с императрицата г-н Ангел Марин. Слова приветствено адресирателат на МД проф. Алексеев и патриарх Алексий II, след което номинирания бива представени с кратки биографични сведения и бива поканени на сцената за връчване на грамотите лично от Максим II и на цяла Русия патриарх Алексий II. Пръв бе награден Българският патриарх Максим, посланец от президента на Естония г-н Арнолд Рейтсел, г-н Евгений Пирмаков и Православното общество на Йордания. Отличението имаха думата за кратко слово. Празничата вечер завърши с концертна програма. В бинокетна зала на имамането към Предтегителя на който приветствия поднесоха патриарх Алексий II и императрицата г-н Ангел Марин.

На следния ден, събота, 22 януари, когато Руската църква чества имената на светителя Феликс, митрополит Московски и на цяла Русия Чудотворец, в Успенския събор на Московската Кремъл бе отслужена съборна служба Литургия. Президиумът на служба патриарх Алексий II и патриарх Максим благодарение се ползват на моштите на светителя Феликс, които се поканят в храма. На двамата патриарси съслужиха от руска страна: Смоленски и Калининградски митрополити Кирил, Калужски и Боровски митрополити Климент, Истрински архиепископ Арсений, от българска: Варненски и Великопрелазски митрополит Кирил, Русенски митрополит Нестор и Зеленоградски Инокентий, както и много свещеници и дякони. На божествено-тържествената церемония: президентът на Есто-

Седя вляво в Свето-Даниловския манастир

Патриарх Максим II проговоря слово в храма на Българското посолство

Архимандрит Игнатий подвиза на патриарх Максим II икона

Двамата патриарси след срещата в Свето-Даниловския манастир

След пристигането си в страната Негово Свещенство патриарх Максим поново поддръжително имаше от президента на Р България г-н Георги Пырванов по повод на възможността и висотата международно признание. В отговора си, като благодар за поддръжането и нещата ползвана в сътрудничеството в постигане на църковното и народно единство, патриарх Максим отбеляза: „Църковното единство с Христовата вяра и апостолска традиция и ние полагаме усилия да го съхраним като основа и залог за народното единение и сила на нас.“

Повестите
Александър КАРАМИДЖЕВ
Използва си материали от
„Служба комуникации ОВЦС МП“

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2005 г.

„Църковен вестник“		св. „Дунавска култура“	
1 година 21,90 лв.	1 година 18,00 лв.	6 месеца 10,50 лв.	6 месеца 9,00 лв.
3 месеца 5,25 лв.	3 месеца 4,50 лв.		

АДРЕС НА РЕДАКЦИОНА

СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Близна“ № 4
тел. 987-51-16
тел.факс 980-30-16
e-mail: svetski@ovcsm.p
Главен редактор
ГЕОРГИ ТОДОРОВ
Република БГ, София

Банкова сметка на Синдони ведомство на БИЦ
ТБ БНЮМ, банк Европа – София, вл. „Св. Невески“ № 19

Банков код: 660 90 608, сметка: 1031474018

Сумите да се изпращат в деня преди датата на влизане в сила, с когото да е свързана поръчката и попълнената кола на получаване.

Напомняме, че „Църковен вестник“ съдържа всички текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.